

De Roep van de Grote Moeder

De Roep van de Grote Moeder

Ton van der Kroon

© Tree of Life, Ton van der Kroon 2022
ISBN: 9789464650945

HEEL DE WERELD

Deel 1. De Zevende Poort

Deel 2. Het Labyrint van de Tijd

Deel 3. De Meesters van Shambhala

Deel 4. Het Vijfde Element

Deel 5. De Roep van de Grote Moeder

35 jaar. 40 landen. 5 boeken. Een zoektocht naar de oudste tradities van de wereld, op de verste plekken van de aarde. Op zoek naar de oplossingen voor de crisis van vandaag.

WWW.TONVANDERKROON.COM

DE ROEP VAN DE GROTE MOEDER

'De tijd is gekomen dat je mij niet langer kunt negeren. Ik ben het kleine meisje dat droomt van de toekomst. Ik ben de compassievolle moeder die je hand pakt. Ik ben de wijze oude vrouw die de sleutels bewaart van de geheimen van het leven. Ik ben de wildevrouw die de dans van het leven danst. Ik ben de godin. Ik ben Moeder Aarde.

Als het vrouwelijke wordt genegeerd, is de aarde in gevaar. Als jullie doorgaan me te misbruiken, vernietigen jullie je eigen wereld. Het is tijd om thuis te komen. De plaats waar je je veilig voelt: in mijn armen. Door het openen van de poorten van bewustzijn laat je mij toe in je leven. Het is de Grote Moeder die je roept, die je vast wil houden, die gehoord wil worden.

Laat je dragen en ik zal je meenemen op een reis die je stoutste dromen overtreft: een reis naar de bron van het leven zelf. Durf je jezelf te accepteren, je grootsheid te accepteren, om te rusten in het diepe weten dat ik er voor je ben? Probeer het maar en je zult zien dat mijn liefde groter is dan je ooit voor mogelijk kunt houden.

Dit is de belofte van de Grote Moeder, die liefdevol wacht om je te zien groeien, als een moeder die naar haar kind kijkt terwijl het slaapt, dromend van de dag die zal komen...'

*Dit boek is opgedragen aan Jos Verhoeven en Meital Raz,
die hun licht en ziel aan de wereld gegeven hebben.*

INHOUD

VOORWOORD

DEEL 1: Sinäï

DE PROFETIE VAN MEITAL: HET EERSTE BAD

1. De voorbereiding
2. Een onverwacht afscheid
3. Het hart als kompas
4. De vrouwen van Mozes
5. Eren van het mannelijke
6. Een gesloten fort
7. Akhnaton en Mozes

DE PROFETIE VAN MEITAL: DE ROEP VAN DE GROTE MOEDER

DEEL 2: ISRAËL

1. Een reis met hindernissen
2. De drie godinnen
3. Het vijfde element
4. Pijn in het hart van de wereld

5. Bezoek aan de doden
6. Zwerven door de kosmos
7. De wijsheid van het onpeilbare
8. Het monster in onszelf
9. Omarmen van de pijn
10. Ik ben jij en jij bent mij
11. Dood en wedergeboorte

*DE PROFETIE VAN MEITAL:
HET TWEEDE BAD*

DEEL 3: ENGELAND

1. Het Zwanenmeer
2. De verbroken verbinding
3. The Otherworld
4. We zijn los geraakt
5. Het pad van de godin
6. Beter laat dan nooit
7. De naakte waarheid
8. Het midden van de lemniscaat

*DE PROFETIE VAN MEITAL:
HET DERDE BAD*

DEEL 4: SCHOTLAND

1. Storm

2. Strijd of vergeving?
3. Heling begint met acceptatie
4. Kijken door de ogen van ons hart
5. Het lichtnetwerk breidt zich uit
6. Het uur is gekomen
7. De hemel knipoogt
8. Het verhaal is nog niet klaar

DEEL 5: EPILOOG

THE SINAI MANIFEST

EINDE

WE VRAGEN JE GRAAG OM STEUN

OVER DE AUTEUR

HEEL DE WERELD:

1. DE ZEVENDE POORT
2. HET LABYRINT VAN DE TIJD
3. DE MEESTERS VAN SHAMBHALA
4. HET VIJFDE ELEMENT
5. DE ROEP VAN DE GROTE MOEDER

VOORWOORD

Mijn hele leven ben ik geraakt door een stille roep, of zo je wilt roeping. Een stem vanbinnen die me aanzet om al mijn tijd, energie en werk in dienst te stellen van 'het groter geheel'. Dat heeft me enerzijds veel problemen gebracht maar ook ongelooflijk veel schoonheid, wijsheid en liefde gegeven. Ik noem het 'de weg van het hart'. Die heeft me tot in de verste uithoeken van de wereld gebracht: ik heb zo'n tien jaar traumahulpverlening in Gaza gegeven; energetisch werk gedaan in Iran, Noord-Korea, India, Afrika en nog zo'n dertig andere landen; ik begeleid al dertig jaar mannen om hun eigen mannelijkheid, kracht en kwetsbaarheid te vinden en ik ben gefascineerd door het verhaal van Maria Magdalena, als representant van het goddelijke vrouwelijke. De laatste paar jaar maak ik deze reizen samen met Anne, mijn partner.

Op al onze reizen is het hart ons kompas. Soms onzeker tastend, soms duidelijk klinkend, soms een stille stem, dan weer een helder inzicht. We weten ook dat we alleen stap voor stap kunnen gaan. Er is geen weldoordacht plan of glashelder doel. Eerder een intentie. Alleen in het hier en nu kunnen we voelen wat de volgende stap is.

Met die intentie verlieten we in 2021 onze beider huizen en gingen op pad. De weg leidde dat jaar van Sinaï naar Schotland, waar in november van dat jaar de grote Klimaatconferentie plaatsvond. *'The Conference of the last call'*, zo zeiden sommige vooraanstaande

wetenschappers, omdat de roep van Moeder Aarde steeds luider begint te klinken.

Dit boek is het verslag van deze reis. Het verhaalt over onze avonturen in verschillende landen, de mensen die we onderweg tegenkwamen en het eindpunt van de reis: de berg Schiehallion, waar we met een groep mensen samen wilden komen op 11 november, 11:11. We wilden parallel aan de klimaatconferentie in Glasgow een moment creëren van stilte, bezinning en meditatie. Naast het werk van politici, wetenschappers, activisten en lobbyisten wilden we óns aandeel inbrengen: de kracht van het hart. We zijn er namelijk van overtuigd dat we de wereldwijde crisis niet alleen kunnen oplossen door het verstand, de techniek, de wetenschap en de politiek. Er is iets anders nodig: een andere manier van kijken, van denken en van voelen. Een sprong in bewustzijn. Het gaat niet alleen om CO2-reductie, maar om het helen van de aarde en de mensheid.

Door sommige mensen wordt deze tijd gezien als *the tipping moment*: als we geen grote keuzes maken om de aarde te helen, om de puinhoop op te ruimen die we gecreëerd hebben, dan is er geen stoppen meer aan. We staan blijkbaar voor een keuzemoment. Kiezen we voor een technocratie, een digitaal gecontroleerde maatschappij waarin de natuur een steeds kleinere rol krijgt toebedeeld en de macht steeds meer in handen komt van tech-giganten, farmareuzen en een financiële elite? Waarin 5G, smart auto's, op afstand bestuurbare koelkasten en artificiële baarmoeders ons leven bepalen? Of kiezen we voor een humanere wereld, waarin spiritualiteit, bewustzijn, een natuurlijke gezondheid en een leven in balans met de natuur en de aarde centraal staan? Dat klinkt wellicht wat hippie-

achtig, maar je hoeft geen hippie te zijn om te zien dat we als een kudde gnoes regelrecht op een ravijn afstormen. Kunnen we nog op tijd tot stilstand komen en een totale ramp voorkomen? Het is tijd dat we wakker worden, stoppen met vechten en de handen ineenslaan. Niet tegen iemand of iets anders, maar voor iets dat ons allemaal bindt: onze toekomst.

Ik haal veel inspiratie uit het gedachtegoed van Deep Ecology: het klimaat, de natuur, het milieu en de aarde bestaan niet alleen buiten ons, maar ook binnen ons. Zo binnen, zo buiten. Wij zijn onlosmakelijk verbonden met de natuur en de aarde. Velen over de hele wereld – van jong tot oud – horen inmiddels ‘De roep van de Grote Moeder’, die stille stem in onszelf die ons aanmaant iets te doen. Een voordeel is dat ik die stem soms woordelijk hoor: in gechannelde boodschappen krijg ik informatie door over deze tijd en wat we daarin te doen hebben. In dit boek zijn diverse van deze boodschappen opgenomen.

De volgende klimaatconferentie, de COP27, vindt wonderlijk genoeg plaats op de plek waar wij in 2021 onze reis begonnen: in de Sinaiï. Daarom is dit boek, naast een reisverslag van Sinaiï naar Schiehallion, tevens een oproep. De oproep om in november 2022 samen te komen in de Sinaiïwoestijn en een steun en baken te zijn voor de generaties die na ons komen. Hoe mooi zou het zijn als we gezamenlijk opstaan en – zoals de indianen ooit zeiden – de Rainbow Warriors te worden die we voorbestemd zijn te zijn? *If not now, then when. If not us, then who?*

Ton van der Kroon
Mei 2022, Figueiró dos Vinhos, Portugal

Wat voorafging...

In juli 2018 begeleidde ik samen met Anne en twee dierbare vrienden het Maria Magdalena Festival in Andalusië. 21 Nederlandse en Belgische deelnemers waren van de partij, en één vrouw uit Israël, Meital. Ik kende Meital via haar man Baruch. Ze was me ooit komen opzoeken in Amsterdam omdat ze daar een alternatieve therapeut bezocht voor de ziekte die ze had: beenmergkanker. De alternatieve therapie was geen succes, maar ons contact was gelegd en het verhaal van Meital raakte in de jaren erna verweven met mijn eigen verhaal. Haar roots lagen in Spanje en Portugal, waar haar verre joodse voorouders verjaagd waren. Haar familie was na vele omzwervingen terechtgekomen in Israël. Op de een of andere manier voelde het kloppend voor haar om terug te gaan naar Andalusië.

Meital werd het centrale middelpunt van de week die in het teken stond van Maria Magdalena. Sterker nog; ze symboliseerde Maria Magdalena, met haar zwarte krullen, donkere ogen, warme persoonlijkheid en diep doorleefde ziel. Op de 22e juli, de naamdag van Maria Magdalena, deden we een healing ritueel in de thermen van Alhama de Granada. De hele groep was betrokken bij het ritueel, in de hoop te kunnen bijdragen aan haar genezing. Ik nam Meital bij de hand, van de jacuzzi naar het koude bad, om uiteindelijk te eindigen in het bad van de koningin, el Bagno de la Reina. Gedurende het hele proces, dat zo'n twee uur in beslag nam, had Meital visioenen; over de wereld, over haar volk, over oorlogen en over de crisis waar de mensheid doorheen gaat. Ze voorzag vele problemen en uitdagingen voor de mensheid en de beelden reikten

sleutels aan voor het proces waar we doorheen moeten gaan. Uiteindelijk kreeg ze als opdracht om zichzelf te kronen. Zoals ze later vertelde, was dat het moeilijkste deel van het ritueel.

Dit ritueel werd het begin van een lang en pijnlijk proces, van ziekenhuizen, chemo's en behandelingen, maar ook van diepe liefde, zielsverbinding en het vervullen van een hogere opdracht. Haar ziekteproces werd voor Anne en mij een ankerpunt in de tijden van chaos en pandemie die zich vanaf februari 2020 over de hele wereld verspreidde. Op de een of andere manier had Meital ons een sleutel aangereikt voor het helingsproces waar we collectief doorheen moeten gaan. Haar verhaal en haar ziekte leek een metafoor te zijn, een symbool voor het grotere verhaal waarin we verkeren.

In 2021 deed ik een poging om Meital op te zoeken in het ziekenhuis in Jeruzalem. Het duurde 6 maanden voor ik toestemming kreeg om in coronatijd het land binnen te mogen. Het werd het begin van een lange reis, die begon in de Sinaïwoestijn – om via de achterdeur het Heilige Land binnen te komen – en die uiteindelijk eindigde in Schotland bij de klimaatconferentie.

Dit verhaal begint bij het visioen van Meital in het Koninginnenbad van Alhama de Granada...

DE PROFETIE VAN MEITAL

HET EERSTE BAD

"Ik sloot mijn ogen en het visioen begon. Ik zag alle stammen en naties samenkomen voor deze ceremonie. Alle culturen, de Maori, de Amerikaanse indianen, de Eskimo's, de Afrikaanse stammen, de mensen uit Azië, de naties van Europa, echt iedereen. Ik zag mensen in het kantoor achter de computer opstaan en getuige zijn van dit ritueel. Elke geest uit dit land en uit elk ander land nam deel aan deze ceremonie. Ik zag Magdalena en ik zag Christus, Jeshua, en ik zag het kruis en de christelijke symbolen. Nu heb ik dit nog nooit gezien, omdat ik een Joodse vrouw ben en deze symbolen geen deel uitmaken van mijn cultuur. Maar het was erg sterk.

Toen we bij het bad van Alhama kwamen, vertelde een van de mannelijke deelnemers dat hij niet binnen wilde komen omdat hij het ongepast vond om mee te doen aangezien hij seksuele gevoelens voor me had. Ik zei hem dat het oké was, want dat hoort ook bij het leven, maar hij ging al een proces voor zichzelf in. Hij zonk op de grond en ik ging naar binnen.

We gingen met de groep naar de eerste jacuzzi. Ik kon echt ontspannen en loslaten en ging het water in. Ik zag iedereen in de tuin en het stervensproces dat de man buiten doormaakte. Ik was daar bij hem en ik

voelde de verbinding tussen het mannelijke en het vrouwelijke. Ik kon de schaamte en schuld van het mannelijke voelen: de seksuele strijd van zowel de monnik als de jager.

Het gaat allemaal om het geweldige voorrecht dat we als man en vrouw hebben: de geweldige energie die kan synchroniseren tot een prachtige kracht, die elke vrouw kan laten bloeien. Als vrouwen kunnen bloeien, kunnen mannen ontspannen en genieten van de wereld. Ik zag een liefdesdans tussen mannen en vrouwen. Het was een mooie dans. Het was als vrijen, niet op een seksuele manier, maar energetisch. Het creëerde een prachtige kracht, waar we meer mee moeten leren werken, zonder ons schuldig te voelen of het te willen grijpen.

Dit was het eerste deel over het mannelijke en het vrouwelijke.'

DEEL 1: SINAI

1. De voorbereiding

Als ik na een wat korte en beroerde nacht wakker word, loop ik naar het raam en doe de gordijnen open. Voor me zie ik een onrealistisch, idyllisch tafereel: een zonovergoten pleintje met wuivende palmbomen, mensen die in bikini rondlopen in een soort paradijselijke omgeving. Geen mondkapjes maar vrolijk gebabbel. Het lijkt wel de set van een film. *The Trumanshow. Brave New World. The Floxton Paradise.* Ik knijp mezelf in de arm. Ik ben wakker. Ik doe de gordijnen weer dicht.

Ik ben met Anne gisteren aangekomen in Sharm-el-Sheikh, als begin van een lange reis. We hebben geboekt bij een *beach resort* aan de Rode Zee, om van daaruit naar de berg van Mozes te gaan. Mount Horeb, in het midden van de Sinaiwoestijn. Al een jaar lang stond deze reis op het programma; vorig jaar zou ik met een groep mannen de tocht van de Sinai naar Israël maken, maar corona gooide roet in het eten. Nu, exact een jaar later, ben ik er alsnog. Dit keer samen met drie vrouwen: Anne, mijn lief, Maria en Monique. Met alle drie heb ik al vele reizen mogen maken: met Maria en Monique naar Gaza, Jericho, Ararat, Rwanda en vele

andere bestemmingen. Het is fijn om weer samen op pad te gaan. We hebben nog geen idee wat de reis ons gaat brengen. Het is *a journey into the unknown*.

Als ik later wat onwennig door de paradijselijke tuin loop, bedenk ik dat het doet denken aan onze wereld zoals ik die de afgelopen jaren – voorafgaand aan corona – ervaaarde, iedereen wandelt rond, lekker shoppen, beetje feesten, zwemmen en eten. Maar de schijn bedriegt. Aan de horizon zie ik twee *fake* palmbomen met allemaal zendmasten eraan. Ik voel achter de muren van het *beach resort* de armoede van Egypte. Achter het mooie uiterlijk zie ik de pijnlijke waarheid van een wereld in crisis. Voelbaar, maar nog niet zichtbaar. Na een jaar corona lijkt alles veranderd. De crisis is aan de oppervlakte gekomen. Corona heeft alles wat niet werkte of in balans was – zowel in onszelf als in de wereld – aan het licht gebracht. We snakken naar verlossing, maar hoe? Het lijkt er vooralsnog op dat we ons steeds verder verliezen in verwijten, chaos, meningen en opinies. Daaronder voel ik angst en wanhoop.

Bij mezelf gaat het ook niet helemaal lekker. Ik voel al maanden dat ik deze reis moet maken. Via Egypte naar Israël. Maar Israël is al maanden hermetisch gesloten. Dan maar via de achterdeur naar binnen; over de grens bij Taba, maar ook daar is alles nog dicht. Inmiddels vecht Meital voor haar leven in het ziekenhuis van Jeruzalem. Ze heeft beenmergkanker. Op de een of andere magische manier voel ik me sterk met haar verbonden, net als Anne, en heb ik het gevoel dat we haar moeten bijstaan. Ze is een inspiratiebron en anker voor ons in deze chaotische tijd. De strijd die de wereld uitvecht, lijkt zij in haar lichaam uit te vechten, tot op het bot.

Uiteindelijk is de kogel door de kerk. Na veel voorbereiding, testen en formulieren, maar vooral veel zorgen en innerlijke demonen, vertrekken we. De reis is onwettelijk. Wat zo gewoon was, is opeens een mega-onderneming. Terwijl er in essentie niets veranderd is. Het vliegtuig naar Istanboel zit overvol, met moslims die thuis nieuwjaar gaan vieren. Op het vliegveld in Istanboel kunnen we voor het eerst weer in een restaurant eten. Het voelt als een wonder na de vele maanden van beperkingen. De vlucht naar Sharm-el-Sjeikh zit ook bomvol, dit keer met Russen en Oekraïners die allemaal met vakantie gaan. Hoezo 1,5 meter afstand? Hoezo corona? De eerste breuken in het decor van de namaakwereld van de *Truman Show* beginnen zich te tonen. Het lijkt wel of onze wereld zich sinds een jaar in een collectieve psychose of waantoestand bevindt. Is alles echt? Of zitten we naar een groot toneelstuk te kijken? Niemand kan het zeggen. Corona is maar al te echt, zoals ik zelf heb kunnen ondervinden. Veel meer dan zomaar een 'griepje', zoals sommigen beweerden. Drie maanden lag ik totaal gevloerd op de bank. Twee keer dacht ik dat ik bijna doodging. Maar of de remedie nog in verhouding staat tot de ziekte, lijkt ook niet meer duidelijk. Het enige wat duidelijk is, is dat we met de hele wereldbevolking in een grotesk verhaal zitten waar we samen uit moeten zien te komen. Maar hoe?

Onze manier om een weg te vinden uit de chaos is om naar een heilige berg te gaan, waar ooit Mozes de Tien Geboden kreeg op twee tafelen. Dat ging ook niet zonder slag of stoot. Terwijl hij boven was om met God te spreken, begon zijn volk het gouden kalf te vereren. Daarover later meer. Op de een of andere manier heeft

onze reis te maken met het vinden van een uitweg, een oplossing voor ons allemaal. Hoe? Geen idee.

In de weken vooraf liet ik alle pretenties en verwachtingen over de reis los. *'Kom je hier voor de wereld of voor jezelf?'* hoorde ik een sjamaan ooit vragen toen ik naar Belucha reisde, de heilige berg op de grens van Siberië en Mongolië. (*De Zevende Poort*)

'Voor de wereld?' antwoordde ik aarzelend.

'Fout', bulderde de sjamaan. *'Voor jezelf! Er is niets buiten jezelf. Wees niet arrogant. Je betekent niets voor de wereld. Werk eerst maar aan jezelf.'*

Die gedachte kwam afgelopen week weer bij me binnen. Ik worstelde met allerlei innerlijke demonen, ervaringen en kwetsuren en het leek me niet meer dan billijk om heel nederig naar de berg te gaan, gewoon voor mezelf.

Als Maria, Monique, Anne en ik afstemmen op de reis, terwijl we aan het zwembad zitten, doet Anne een gebed om de reis te zegenen. Maria wast onze voeten als gebaar van heling. Ik vraag in gedachten toestemming aan de Grote Moeder om deze nieuwe weg op te gaan.

Ze kijkt me liefdevol aan en vraagt: *'Kom je voor de wereld of kom je voor jezelf?'* Gelukkig, ik weet nu beter.

'Voor mezelf', antwoord ik.

'Fout!' krijg ik als antwoord. Verderop zwelt de muziek aan bij het zwembad. *'Je komt hier voor de wereld!'* De koude rillingen lopen over mijn rug. Direct zie ik duizenden mensen om ons heen staan. Ik voel de wanhoop van de wereld. Ik voel de ondersteuning op de reis van zovele mensen die ons een warm hart toedragen. En ik voel de kracht van de magie van deze reis. Iets groots wil zich openbaren, maar ik weet niet wat. Ik kan alleen maar mijn eigen stappen volgen,

zowel nederig als tegelijk met opgeheven hoofd. Klein en groot tegelijk.

2. Een onverwacht afscheid

Onze reis naar de Sinaï staat in het teken van *healing*. Heling van onze eigen wonden, van elkaar en van de mensheid in zijn geheel. Enkele weken geleden zag ik in een meditatie het klooster van Sint-Katharina voor me, dat aan de voet van de berg Horeb ligt. Op het altaar zag ik de graalbeker, de beker van heling en genezing. Op al mijn reizen duikt de mystieke graal keer op keer weer op.

Ik voel de noodzaak voor heling in mijn directe omgeving op dit moment steeds sterker worden: veel mensen worden beproefd en getest. Een zoon van een vriendin die vastloopt en een vaderfiguur mist, een vriendin wier baarmoeder verwijderd moet worden en Meital die in het ziekenhuis ligt. Het thema van het 'gewonde mannelijke en vrouwelijke' dringt zich steeds sterker op. Dat wordt nog concreter als ik op de eerste avond van ons verblijf een alarmerend telefoontje van het thuisfront krijg. Een zeer dierbare vriend, Jos Verhoeven, heeft een acute hartstilstand gehad die middag. Ze hebben geprobeerd hem te reanimeren en hij is naar het ziekenhuis gebracht.

's Avonds laat loop ik naar de receptie en overpeins wat er is gebeurd. Vreemd genoeg had ik de datum van vertrek drie dagen vervroegd. Als we later waren vertrokken, waren we nooit gegaan, besef ik. Terwijl ik tussen de palmbomen doorwandeld, loopt Jos opeens